

Sygn. akt III K 467/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Rejonowego Jakub Kościerzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Justyna Piusińska

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bydgoszczy: nieobecny

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2020 roku na rozprawie sprawy

J. M. (1), syna E. i A., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 maja 2020 roku w B. na ulicy (...) kierował samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, sygn. akt III K 16/20 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującemu od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku,

to jest o czyn z art. 244 k.k.,

I. uznaje oskarżonego J. M. (1) za winnego tego, że w dniu 15 maja 2020 roku w B. na ulicy (...) kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), przez co nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2020 wydanym w sprawie III K 16/20 i obowiązującego w okresie od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku, to jest za winnego występku z art. 244 k.k. i za to, na podstawie art. 244 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 maja 2020 roku;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy opłatę w kwocie 600 (sześćset złotych) złotych i obciąża go pozostałymi kosztami procesu, które ustala na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

sSR Jakub Kościerzyński

III K 467/20

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2020 roku w B. na ulicy (...) - M. kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Oskarżony został zatrzymany podczas kontroli statycznej przez patrol policji z uwagi na popełnienie wykroczenia, polegającego na korzystaniu z telefonu komórkowego trzymanego w dłoni podczas jazdy. J. M. (2), prowadząc pojazd mechaniczny w dniu 15 maja 2020 roku, nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego

wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2020 wydanym w sprawie III K 16/20, który to zakaz obowiązywał w okresie od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku.

/dowód: częściowo wyjaśnienia J. M. (1), 22; zeznania świadka P. U., k. 43-44; odpis wyroku skazującego wydanego w sprawie III K 16/20, k. 14/

J. M. (2) był dotychczas karany za przestępstwo.

/dowód: dane z K. o karalności oskarżonego, k. 42/

J. M. (2) (k. 21-22) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdził jednak, że wydawało mu się, że posiada uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi i dodał, że nie wiedział o tym, że ma czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, w którym wskazał on, że w dniu 15 maja 2020 roku w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie prowadził pojazd mechaniczny. W tej części relacja J. M. (1) znajduje potwierdzenie w treści zeznań świadka P. U..

Sąd odmówił wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonego, w których negował on swoją winę. J. M. (2) twierdził, że tempore criminis nie miał świadomości, że ma czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ta wersja oskarżonego nie wytrzymuje konfrontacji z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a także z materiałem dowodowym ujawnionym w toku przewodu sądowego. Z zeznań P. U. wynika, że oskarżony w chwili zatrzymania twierdził, że przywrócono mu uprawnienia do kierowania pojazdami w grudniu 2019 roku, a sprawa została umorzona (k. 43v). J. M. (2) posiada wyższe wykształcenie ekonomiczne, a z zeznań świadka P. U. jasno wynika, że interesował się przebiegiem jego sprawy karnej, skoro posiadał wiedzę, że rzekomo jego sprawa została umorzona. Tym samym, w ocenie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, oskarżony doskonale wiedział o treści wyroku wydanego w sprawie III K 16/20, na mocy którego orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku. Ów zakaz obowiązywał w okresie od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku, a oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w dniu 15 maja 2020 roku, a zatem niemal 3 miesiące od uprawomocnienia się wyroku. W ocenie sądu meriti wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym negował on swoją świadomość odnośnie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, stanowiły jedynie linię obrony przyjętą w procesie i ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Świadek **P. U.** (k. 43-44) w swoich zeznaniach opisał okoliczności zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej, jako kierującego pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

Sąd, analizując zeznania świadka P. U., uznał je w pełni za wiarygodne, gdyż były rzeczowe, spójne, logiczne i znajdowały oparcie w materiale dowodowym ujawnionym w toku procesu. Świadek realistycznie opisał przebieg kontroli drogowej, a jego zeznania korespondują z częściowo uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego oraz z treścią wyroku wydanego w sprawie III K 16/20. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności relacji P. U..

Także pozostały zgromadzony w sprawie i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy został zebrany zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, mógł więc stanowić podstawę wyrokowania (art. 410 k.p.k.). W szczególności wskazać należy, iż dokumenty ujawnione na rozprawie nie były przez strony kwestionowane lub podważane, jak również nie budziły one wątpliwości sądu a quo co do swojej autentyczności. Dlatego też sąd, ustalając stan faktyczny, oparł się również na dokumentach zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania sądowego na rozprawie.

W obliczu powyższych ustaleń sąd uznał, że wina oskarżonego J. M. (1) nie budzi wątpliwości i polega na tym, że w dniu 15 maja 2020 roku w B. na ulicy (...) kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), przez co nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego

w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2020 wydanym w sprawie III K 16/20 i obowiązującego w okresie od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku.

Zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 244 k.k.

Odpowiedzialność karną z art. 244 k.k. ponosi każdy, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które są związane z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, zakazu posiadania wszelkich zwierząt albo określonej kategorii zwierząt albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Znamiona tego przestępstwa sprowadzają się m.in. do „niestosowania” się do orzeczonego przez sąd zakazu, nakazu lub obowiązku. Nadto znamiona tego przestępstwa wymagają, aby zakaz, nakaz, czy obowiązek orzeczony był przez sąd prawomocnie. Wreszcie, co oczywiste, zakaz, nakaz, czy obowiązek, muszą obowiązywać w momencie ich naruszenia przez sprawcę.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 20 stycznia 2020 wydanym w sprawie III K 16/20 uznał oskarżonego J. M. (1) za winnego popełnienia czynu z art. 180a k.k. i za to wymierzył mu karę grzywny. Nadto sąd orzekł wobec oskarżonego m.in. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku (art. 42 § 1a pkt 1 k.k.). Wyrok ten uprawomocnił się 20 lutego 2020 roku i od tej daty rozpoczął bieg roczny okres próby. Tym samym orzeczony wobec oskarżonego środek karny obowiązywał w okresie od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony w dniu 15 maja 2020 roku w B. na ulicy (...) kierował pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). J. M. (2) nie kwestionował tego faktu w toku postępowania, a ponadto ów fakt wynika z zeznań świadka P. U.. Bezsporny pozostawał również fakt, że samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...) stanowi pojazd mechaniczny w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. tekst jednolity z 2017 r., poz. 1260, ze zmianami). Sporną i wymagającą ustalenia pozostawała natomiast kwestia, czy oskarżony miał świadomość, tudzież zdawał sobie sprawę, że obowiązuje go czynny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. J. M. (2) twierdził, że tempore criminis nie miał świadomości, że ma czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wersja ta została jednak uznana za niewiarygodną z przyczyn podanych przy analizie wyjaśnień oskarżonego. W ocenie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony miał pełną świadomość obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, kiedy w czasie inkryminowanym prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny. Wersja oskarżonego została skutecznie podważona w toku przewodu sądowego. W ocenie sądu meriti wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym negował on swoją winę, w tym świadomość obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, stanowiły jedynie linię obrony przyjętą w procesie i ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. W ocenie sądu meriti w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony, wsiadając do samochodu, zdawał sobie sprawę, że posiada czynny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, o czym świadczą zeznania P. U.. Z zeznań P. U. wynika, że oskarżony w chwili zatrzymania twierdził, że przywrócono mu uprawnienia do kierowania pojazdami w grudniu 2019 roku, a sprawa została umorzona (k. 43v). J. M. (2) posiada wyższe wykształcenie, a z zeznań ww. świadka wynika, że interesował się przebiegiem jego sprawy karnej. Tym samym, w ocenie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, oskarżony musiał wiedzieć o treści wyroku wydanego w sprawie III K 16/20, na mocy którego orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Ów zakaz obowiązywał w okresie od dnia 20 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2021 roku, a oskarżony prowadził pojazd w dniu 15 maja 2020 roku, a zatem niemal 3 miesiące od uprawomocnienia się wyroku. Tym samym J. M. (2) ponosi odpowiedzialność karną za występki kwalifikowany z art. 244 k.k. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy w Bydgoszczy ustalił sprawstwo i winę oskarżonego.

Sąd, biorąc pod uwagę zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe znamiona popełnionego czynu, na podstawie art. 244 k.k., przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 200 (dwustu)

stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych. W sprawie należało zastosować przepis z art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu przez oskarżonego, gdyż był on względniejszy, niż ten obowiązujący w chwili orzekania. Zdaniem sądu meriti orzeczona kara jest konieczna i zarazem wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów prewencji indywidualnej, a także odzwierciedla stopień winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny stanowi adekwatną reakcję na przestępstwo popełnione przez niego, a ponadto czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżony był jeden raz karany za przestępstwo (k. 42). Z kolei jako okoliczność łagodzącą potraktowano fakt, że oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu (w zakresie sprawstwa). W tym stanie rzeczy, mając na uwadze w szczególności postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, Sąd Rejonowy uznał, że orzeczona przy zastosowaniu przepisu art. 37a k.k. kara grzywny w umiarkowanie wysokim wymiarze będzie karą sprawiedliwą w realiach niniejszej sprawy. Zdaniem sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest w stanie wdrożyć u niego poszanowanie funkcjonowania Wymiaru Sprawiedliwości, w tym dla prawomocnych orzeczeń sądowych. W realiach niniejszej sprawy orzeczenie odpowiednio wysokiej kary grzywny, a także orzeczenie obok niej adekwatnego środka karnego czyni rozstrzygnięcie o karze wystarczająco dolegliwym i odczuwalnym dla sprawcy, który był dotychczas tylko jeden raz karany. Istotnego znaczenia w przypadku oskarżonego nabiera również społeczne oddziaływanie kary. Przez społeczne oddziaływanie kary rozumieć należy wpływ, jaki kara wymierzona w konkretnym wypadku może mieć na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym wyroku. Chodzi tu o wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani. Wpływ ten orzeczona kara powinna wywierać przede wszystkim na środowisko sprawcy (por. wyrok SN z 15 października 1982 r., IV KR 249/82, OSNKW 1983, nr 6, poz. 41). Tylko właściwie ukształtowana kara, która nie jest ani zbyt łagodną, ani zbyt surową, utwierdzi również w społeczeństwie przekonanie, że sprawcy popełniający przestępstwa o umiarkowanie wysokim stopniu społecznej szkodliwości są karani sprawiedliwie, a orzekane kary uwzględniają wszelkie okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące, przy czym te pierwsze są w tej sprawie w niewielkiej przewadze jakościowej i ilościowej. Sąd Rejonowy, określając wysokość stawki dziennej, wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony posiada wyższe wykształcenie ekonomiczne, jest kawalerem, a jego dochody kształtują się na poziomie 6.500 złotych miesięcznie. Zatem sytuacja bytowa oskarżonego jest bardzo dobra. W tych okolicznościach wysokość jednej stawki na poziomie 30 złotych nie jest ani wygórowana, ani symboliczna, a tym samym uwzględnia wszystkie ww. okoliczności z art. 33 § 3 k.k.

Na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat. Rozstrzygnięcie to ma charakter obligatoryjny w świetle brzmienia przepisu art. 42 § 1a k.k. Orzeczony wymiar środka karnego uwzględnia fakt dotychczasowej karalności oskarżonego za przestępstwo, a także fakt, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny główną ulicą w miejscowości B. po upływie niespełna trzech miesięcy od uprawomocnienia się wyroku orzekającego wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wskazane okoliczności uzasadniają pozbawienia oskarżonego możliwości prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

W punkcie III. sentencji wyroku sąd, na podstawie art. 63 § 4 k.k., zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 maja 2020 roku.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. tekst jednolity z 1983 r. Nr 49, poz. 223, ze zmianami), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy opłatę w kwocie 600 złotych i obciążając go pozostałymi kosztami procesu, które ustalił na kwotę 70 złotych. Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania oskarżonego opłatą i pozostałymi kosztami procesu, biorąc pod uwagę jego aktualną sytuację finansową, rodzinną i bytową.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nie sporządził uzasadnienia wyroku na formularzu, o którym mowa w art. 99a § 1 k.p.k., gdyż zastosowanie rzeczoności formularza narusza prawo strony do rzetelnego procesu. Prawo do rzetelnego

procesu ma wymiar konstytucyjny (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz konwencyjny (art. 6 ust. 1-3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, dalej jako Konwencja). Tym samym wykładnia art. 424 § 1-3 k.p.k. winna uwzględniać standardy określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 6 ust. 1-3 Konwencji. Obowiązek sporządzenia uzasadnienia orzeczenia jest nie tylko wymogiem formalnym, ale ma istotne znaczenie merytoryczne. Uzasadnienie, przedstawiając tok rozumowania poprzedzający wydanie orzeczenia, umożliwić ma stronom, a zwłaszcza oskarżonemu, jego kontrolę. Pełni nie tylko funkcje procesowe, lecz także buduje autorytet wymiaru sprawiedliwości i kształtuje zewnętrzne przekonanie o sprawiedliwości orzeczenia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, uzasadnianie orzeczeń pełni różne funkcje: sprzyjania samokontroli organu orzekającego, albowiem to sąd musi wykazać, że orzeczenie jest materialnie i formalnie prawidłowe, słuszne oraz odpowiada wymogom sprawiedliwości; wyjaśniająco-interpretacyjną (w tym dokumentacyjną i ułatwiającą realizację orzeczenia po jego uprawomocnieniu się); kontrolną zewnętrzną sensu stricto, umożliwiając dokonanie oceny wyroku przez organ wyższej instancji; kontrolną zewnętrzną sensu largo, dokonywaną przez sądy, doktrynę, opinię publiczną i praktykę; wreszcie legitymizacyjną, umożliwiającą akceptację orzeczenia w skali indywidualnej i jego legitymizację społeczną. Za podstawową uznaje się jednak funkcję kontrolną zewnętrzną (postanowienie TK z dnia 11 kwietnia 2005 r., SK 48/04, OTK-A 2005, z. 4, poz. 45, pkt 5 uzasadnienia). Nie ma wątpliwości, że uzasadnianie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego. Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że uzasadnienie orzeczenia jest podstawą kontroli zewnętrznej orzeczenia przez organ wyższej instancji, bowiem dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem (wyrok TK z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05, OTK-A 2006, nr 1, poz. 2, teza 4.3. uzasadnienia). Rzetelne, logiczne i zrozumiałe dla strony uzasadnienie wyroku umożliwia skuteczne wywiedzenie apelacji, gdyż stwarza możliwość stronie zapoznania się z argumentami przemawiającymi za przyjętym przez sąd rozstrzygnięciem. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Prawa Człowieka podkreśla się, że obowiązek sądu uzasadnienia swoich decyzji stanowi jeden z elementów prawa do rzetelnego procesu, wskazując stronom, że ich sprawa została właściwie przeprowadzona, a stanowiska wysłuchane. Gwarancja ta zwrócona jest jednak nie tylko wobec samych stron, urealnia bowiem równocześnie społeczną kontrolę wymiaru sprawiedliwości. Rzetelność ta jest oceniana, co istotne, z punktu widzenia omawianej problematyki, także w aspekcie efektywności wykorzystania każdego dostępnego środka zaskarżenia (por. Z. Broniecka, Uzasadnienie wyroku w polskim postępowaniu karnym, Warszawa 2014, s. 134-140). W sprawie H. przeciwko Grecji (...) podkreślił, że sądy krajowe muszą z odpowiednią precyzją wskazywać podstawy swoich rozstrzygnięć. To, między innymi, umożliwia oskarżonemu efektywne skorzystanie z prawa do odwołania się od wyroku (wyrok (...) z dnia 16.12.1992 r. w sprawie H. przeciwko Grecji, skarga nr (...), § 33-37; a także wyrok (...) z dnia 28.05.2009 r. w sprawie K., M. i K. przeciwko Rosji, skargi nr (...), (...), (...), § 25). Prawo do zapoznania się z uzasadnieniem rozstrzygnięcia traktowane jest zatem jako jeden z elementów prawa do rzetelnego procesu, przewidzianego w art. 6 Konwencji, choć prawo do dwuinstancyjnego rozpoznania sprawy karnej nie wynika z tego przepisu (K. Eichstaedt [w:] Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. Dariusza Świeckiego – komentarz do art. 424 k.p.k., teza 11, stan prawny na 1 sierpnia 2019 roku). Jeżeli jednak państwo-strona Konwencji przewidziało możliwość wniesienia apelacji od wyroku, to musi też zapewnić do niej skuteczny dostęp, jak również rzetelność samego postępowania odwoławczego (P. Hofmański [w:] Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz, tom I, red. L. Garlicki, Warszawa 2010, s. 305-306). Z orzecznictwa (...) wynika, że jakość uzasadnienia orzeczenia jest oceniana przez Trybunał właśnie przez pryzmat tego, na ile umożliwiło ono stronie zrealizowanie jej prawa dostępu do apelacyjnego etapu postępowania (por. w sprawie cywilnej: wyrok (...) z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie N.A. przeciwko Norwegii, skarga nr (...), § 63; por. także wyrok (...) z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie C. i B. przeciwko Słowenii, skargi nr (...) i (...), § 40). Reasumując na gruncie dotychczasowego orzecznictwa strasburskiego, konieczność formułowania przez oskarżonego zarzutów apelacji na podstawie niepełnej informacji o motywach podjętego rozstrzygnięcia zawartych w wadliwym uzasadnieniu wyroku może być zatem oceniana jako ograniczenie dostępu do apelacyjnego etapu postępowania i tym samym zasady rzetelnego procesu. Analiza wzorów formularzy urzędowych uzasadnień wyroków prowadzi do wniosku, że uzasadnienie sporządzone przy ich wykorzystaniu nie będzie spełniało kryteriów, wymaganych przez art. 424 § 1-3 k.p.k. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1-3 Konwencji.

Pogląd ten podzielił również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2020 roku wydanym w sprawie I KA 1/20, a także Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 czerwca 2020 roku, II AKa 64/20, LEX nr 3055805.

Dlatego Sąd Rejonowy w Bydgoszczy sporządził uzasadnienie wyroku w taki sposób, aby spełniało wszystkie kryteria wymagane przez art. 424 § 1-3 k.p.k. oraz przy poszanowaniu prawa strony do rzetelnego procesu.

sSR Jakub Kościerzyński